

(א) לעיל כו' ג' [טו: ד"ה קמ"ל]

הגהות הב"ח
(א) גמ' סיפא לגלוי ארישא כ"ל וכן בסמוך: (ב) שם לא זריכה דאע"ג דלמני קי:

הדר פרק ששי עירובין

ע.

עין משפט נר מצוה

נח א טו"ט א"ח ס"י ספ ספיק ד:
נח ב מ"י פ"ב מהל' עירובין הלכה ג'
טו"ט ע"ע שם ספיק פ':
ג ג מ"י שם הלכה ד'
טו"ט ע"ע שם ספיק ד':

בעא מיניה אב"י מרבה ב'ו'. לא שמיע ליה זרייתא דלעיל דסוף פ"ב (דף טו:). כשהוא מצטל רשותו אין צריך לצטל לכל אחד ומשמע התם דפלוגתא היא דר"א ורבנן וההוא זרייתא כר"א ואין לומר דלרבנן מיבעיא ליה ופשט ליה דלצריך לצטל דאם כן מאי פריך מזרייתא דבסמוך:

ליגור. דאי מצטלי אינהו ליחיד אהו למימר נמי יחיד מצטל לשנים: ואין נוטלין רשות נמה ל'י. הא תנא ליה היו שנים אוסרין זה על זה: לא זריכה. משנה יתירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר אהו וצטיל לחצריה לא משמרי האי צתרא דמהו דתימא שליחא שזויהו קא משמע לן כיון דלא קנה איהו לאשמועינן לא מלי לאקנויי: אחד שלא עירב כו'. כגון ג' דורין צתור השנים עירבו והשלישי לא עירב מצטל לאחד מן המערבין ומותר דהאי צהדי צהדיה עירב אלמא אין צריך לצטל אלמא עירבו נוטלין רשותן לשנים. הדרים עמיהן עירבו או ליחיד שלישי הדר עמיהן ולא עירב לא הוא ולא הן: אבל אין אחד שעירב. עם אחד נותן רשותו ליחיד שלישי שדר עמיהן ולא עירב דכי צטיל ליה איהו רשותיה אכתי איכא צהדיה דאסר עליה: לשנים שלא עירבו. כדלמרינן לעיל [סח:]: שנים אין נוטלין רשות: אהו ומיט.

רבנו חננאל

והא מפרשי הכי (א) בחיצונה, דתניא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו, והדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה, מהו דתימא ינשתי ליה, קמ"ל. [דאן שנים שלא עירבו נותנים רשותם לשנים שלא עירבו, ואע"ג דאמרי להו קני על מנת להקנות. בעא מיניה אב"י מרבה חמשה שריוין בחצר אחת ושכח אחד מהם ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, א"ל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתביה אחו שאל עירב נותן רשותו לאחד שעירב, היכי דמי, אי ליכא אחורני בהדי מין מערב, דקתני לאחד שעירב, אלא פשיטא דאיכא אחרינא ועירב בהדיה ובתו הכי מת. ואקשינן אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב, ואי איהו דעירב בהדיה מתין והשתא ליכא אחרינא בהדי אמאי לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר ליה, ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. ודחי (רבא) [רבא] מידי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה. תרע דבעינן לכל חד וחד, דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו [מאי לאן] שנים ממש. ש"מ בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אב"י מאי לשנים דקתני אחד (לשנים) הכי ליחיד לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחריני בהדיה ואפי' הכי בחד הכי אלא קתני לשנים שעירבו, לשנים שעירבו ממש הוא שמעתינן מינה דבעינן ביטול לכל חד וחד. ונדרה אב"י בקושיא. פ'י' להא מתניתא פיסקא פיסקא פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב בחמן יורש מהו שיבטל רשות.

פ'י' בבביתא לקמן דף ט'.

הכא במאי עסקינן דהוה וביה. פירש רש"י דעל כרחק דרבה צשיירא שחנתה צצקעה והקיפיה חצר ונטו צה איש אהלו מוקי לה דכי מת אין ליורשיו שם כלום דאי צתור ממש איכא יורשין וכיון דאילו הוה אצוהון קיים הוה אסר אינהו נמי אסרי וצחנס דחק דאין היורש אוסר אלמא א"כ הולך לדור שם דלעיל צ"י מי שהוליאוהו (דף טז:). פסקינן כר"ש דתנן לקמן פרק כ"ד משתמטין (דף טז:). ר"ש אומר אפי' הניח את צימו והלך לשנות אלל צמו צאוהו העיר אינו אוסר כשכר הסיח מלבו ומיהו אי צעו לאוקומי כר"מ דלמחר כשהלך לשנות צעיר אחרת א' נמי ואלח ישראל אוסר וקאמרינן נמי לקמן בפירקין (דף עג:). צית התנן וצית הצקר וצית העלים וצית האלורות הרי זה אוסר עליו צריך לאוקומי צשיירא שחנתה צצקעה א"י כגון זה עמנו שעירב הוא יורש: **יורש** מהו שיבטל. צשלא עירב האצ מיירי כדפי' צקונטי' צשלא עירב האצ מני לקמן (עמוד ג'). א' מנני חצר שמת והניח רשותו לאחד מן השוק משחשיכה אינו אוסר ואיירי כגון צצא היורש לדור שם צצצמ דלס לא כן לא צעי ציטול דהוי כמו צית התנן וצית הצקר דלא אסר כדלמחר רבי יתודה לקמן בפירקין (עג:). דלמינו אוסר אלמא מקום דיריה ור"ש דפסיק פרק מי שהוליאוהו (לעיל טז:). כוותיה קאמר דלפילו הלך לשנות אלל צמו צאוהו העיר אינו אוסר ומיהו אסר היה היורש דר צאוהו חצר שמת היה אוסר להם צית אצו כשירש צצצמ אע"פ שלא צא לדור שם אפילו עירב עם צצציו צצצמ צצצמ אפילו הכי צעי ציטול ולא מהני עירובן לגצי אותה חצר שירש צצצמ

ליגור דילמא אתי לבטולי להו ואין נוטלין רשות: למה לי לא צריכא * אף על גב דאמרי ליה קני על מנת להקנות בעא מיניה אב"י מרבה חמשה שריוין בחצר אחת ושכח אחד מהו ולא עירב כשהוא מבטל רשותו צריך לבטל לכל אחד ואחד או לא א"ל * צריך לבטל לכל אחד ואחד איתביה: אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב שנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו או לא אחד שלא עירב אבל לא אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו או לא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב ה"ד אי דליכא אחרינא בהדיה בהדי מאן עירב אלא פשיטא דאיכא אחרינא בהדיה וקתני לאחד שעירב ורבה הכא במאי עסקינן דהוה ומית אי דהוה ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה ומית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה מדי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לשנים אין לאחד לא ואב"י אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאב"י דאיתיה וקמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה ומית ולא גזור זימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (ב) רישא לאב"י ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא לי מהו דתימא לא עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כד' שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאב"י תנא סיפא לגלויי רישא לרבה אידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו למה לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו למה לי (ב) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב בחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הני מיני כו'. דכל הני צטולין דלעיל איכא מקמתיהו דעירבו: סודם עירוב. תורת עירוב מן התנוקות הצאים אחרי כן: לאצני סנה ד' סיפא. דלא איצטרך דהא פשיטא דאיכא חד דלא צטיל ליה רשותיה אלמא להכי תנייה לאשמועינן דכולה מתניתא צריאתנהו לתרבייהו המערבין עסקינן ואפילו הכי קתני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין צריך לצטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר אחצריה: אידי דתנא רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא סיפא דאיכא לא ולעולם רישא צדהוה ומית וסיפא צדאיתנהו: הא סו נמה ל'י. פשיטא דאסרי אהדידי: הכי גרסינן כיון דבעידנא דבטיל להו סך כו'. ולעיל * פרישנא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לא הכי לא איצטרך דמיתיהו ולעיל [ד"ה לא זריכה] פרישנא לה: יורש. ששכח אצו ולא עירב ומת צצצמ מהו שיבטל רשות: היכא

הני מיני כו'. דכל הני צטולין דלעיל איכא מקמתיהו דעירבו: סודם עירוב. תורת עירוב מן התנוקות הצאים אחרי כן: לאצני סנה ד' סיפא. דלא איצטרך דהא פשיטא דאיכא חד דלא צטיל ליה רשותיה אלמא להכי תנייה לאשמועינן דכולה מתניתא צריאתנהו לתרבייהו המערבין עסקינן ואפילו הכי קתני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין צריך לצטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר אחצריה: אידי דתנא רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא סיפא דאיכא לא ולעולם רישא צדהוה ומית וסיפא צדאיתנהו: הא סו נמה ל'י. פשיטא דאסרי אהדידי: הכי גרסינן כיון דבעידנא דבטיל להו סך כו'. ולעיל * פרישנא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לא הכי לא איצטרך דמיתיהו ולעיל [ד"ה לא זריכה] פרישנא לה: יורש. ששכח אצו ולא עירב ומת צצצמ מהו שיבטל רשות: היכא